

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, május 19. 1872. 21 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	---	--	---

Czenkné históriája

vagy

a menyből jött levél.

Küldte Ludas Matyinak Gábor angyal.

(Folytatás.)

Dehogy szólott volna Judith
De azt is alig várta:
Hogy Czenknének sebes nyelve
Ötet ekkép lejárta.
Mig még többen meg nem tudták
Szép lassan bekullogott,
Czenkné pedig a kapuban
Csak folytában károgott.
Hogy károgásának véget
Vethessenek a szentek:
Dávidra és Salamonra
Már csoportonként mentek;
Hogy királyi hatalmukkal
Csendesitenék le már,
Mert másként loncsos nyelvvel
Majd minden szentet lejár.
Dávidot elől eresztvén
Az áltánra a fia,
Igy szólítja meg az Czenknét:
Te beste kurafia!

Korbács alá való hitvány
Becstelen rosz egy személy!
Hol vetted a hátorságot
Hogy ide jönni remélj?
„Ej uram király! mond Czenkné,
Én se vagyok tán gízgaz . .
Egy dámával így beszélni
Goromba tónus biz az . .
Tán ha fiatalabb volnék,
S szép mint hajdan B e t h s a b é,
Reménylhetném, hogy még maga
Két kezével huzna bé?
A volt ám még kurafiság,
Bethsabéval így tenni,
A hiv, de számár U r i á s t .
Láb alól félretenni“.
Megharagszik, de hogy is ne?
Ezen a bölcs Salamon.
De már ez igen nagy vágás
Édes atyám uramon.
Tán megörült, hogy ily helyre
Vágyik e nyelves bába! ? —
Nem idevaló, vigyék el
A bolondok házába.
„Ej uram király! mond Czenkné,
A nagy bölcsesség között . .

Biz az uram nagy esze is
 Akkor elég bakot lött :
 Mikor istentől eltérvén
 Bálványoknak áldozott,
 Bolondok háza nélkül is
 Eleget bolondozott.
 Osztán hétszáz feleséghez,
 Meg háromszáz ágyashoz
 Nem nagy continentia kell,
 De ám legény kék abhoz.
 Ugy e az a szép királyné
 Sokáig böjtölt akkor,
 Mert három esztendeig is
 Alig került rá a sor?
 Mikor már az urnak hasa
 Nem volt, és torkig lakott,
 Mikor már csak röhögte, de
 Nem rágta az abrakot:
 Akkor bezzeg megutálni
 Könnyü volt e világot,
 Könnyü ugy nézm mindent mint
 Hiábavalóságot.
 A nagy böles Salamon erre
 Igen készületlen volt,
 Azért hogy okosan szóljon
 Hirtelen rá nem is szólt;
 Hanem predikációit
 Elővette forgatta, . . .
 Semmire se akadt benne
 Ejnye ni! tüzes adta,
 Egyszeribe csuffá leszek . . .
 Azután az éneket
 Vette elő, ott sincs semmi,
 S a példabeszédeket.
 Mind hijába! megadta már
 Nekem Czenkné példába,
 Csak jobb édes uram atyám
 Menjünk be a szobába.
 Azonban ott lent a szentek
 Már nem is szégyenlették,
 Hogy Czenkné az igazságot
 Megmondá, még szerették;
 Sőt tukmálták az áltánra
 A kit csak rá szedhettek —
 Ha az is jó vágást kapott
 Rajta nagyot nevettek.
 Jónást így szedték rá szegényt;
 Mint a czethal hasából
 Szegény ugy bujt ki, de most is
 Vesztére a szobából.
 Mert Czenkné mint veszett macska
 Mindent körmölt, harapott;
 No — mond Jónás — ilyen asszonyt
 Még Ninivé sem kapott.
 Pedig be sok nyelves volt ott;

De Czenkné rá ezt löki:
 „Jobb biz azt vizsgálgatná kend
 Nem szárad e a tő . . . ?
 Mi gondja az én nyelvemre?
 Én emberre nyelveltem,
 De tökért az ur istennel
 Mint kend, sohse pereltem.
 Szintigy rászedték T a m á s t is
 Ama nagy kantiánert; —
 De ez Czenknére jóformán
 Rá nézni sem igen mert.
 Hogy Erscheinungnak tartsa e
 Vagy egy megtestesedett
 Ördögnek Czenknét? e dolgon
 Sokáig kételkedett.
 De végtére meggyőződött . . .
 És hive két szemének,
 No, — monda — nem hittem hogy ily
 Xantippék tereműenek.
 Ne hidd Tamás, — monda Czenkné,
 Mert az csak fantázia,
 Valamit vaktában hinni,
 Az nem filozófia

— — — — —
 — — — — —
 Nesze neked jámbor Tamás!
 Jobb hogy hallgattál volna.
 De kicsoda jö ki mostan?
 Az Mária Magdolna!
 A szomorú és bánatos
 És gyászoló Magdolna,
 Befátyolozott orczával
 Bár csak kise jött volna
 Sajnálom szegényt majd annyit
 Hány Czenkné a szemére:
 Hogy a vacsora sem esik
 Jó izün majd estvére.
 Legalább már jó Magdolna
 Szépen beszélj Czenknének,
 Mert ezer nyelvvel se felelsz
 Te meg ugy az övének.
 Megszólítja: édes Czenkném!
 (No jól megy a kezdete)
 Igen örülök rajta, hogy
 Ön ide érkezhete.
 De már nem tudom, hogy jut át
 Itten a harminczadon. —
 A tilalmas portékákkal
 Nem bocsájtják szabadon,
 Már biz azt csak le kell rakni,
 Más világ ez, itt letett
 Kicsünk épen semmi sincsen
 Csupán csak a szeretet.
 (Vége követk.)

Hasli Muzes thodomángyos, phulithikális és khültüi levele.

Khedves Motyilében!

Miotánd az én számus kucsikáruzásom és luvagulázásomban, mit a minopi khür-ottyában tihetem, vadjok elfáradvo egy, mintho lettem vulna phinzirt fugadutt Lunyaiphárti khurtes ember, a mi három hunap utátu fugvást tonit khorhel embereket arra, hogy hugyan khüll jubbuldali putya bur iváso khüzben Thut Vilmus oraság khedvére phulithikális kánkánót tháncolni, hát — mint az urszág büleshe a phulithikális vitáktul — félre vonulom mogomat, és kipihenkezé- végett az én böttyában ülöm a phudli thetejébe. — Van itt igen ju hüvüs, s edj pár jubbuldali diridungu legyekhen khivül semmik sem alkhalmatlankudgyák nekhem. Azért is hát most ragaduk elü az én loutyát, és khezdem neked edj rövid thovoszi énekét verdesni egy:

Kifhele nézek én bottya ablakábal,
Szabados meziure. messze. messze thávil,
Kheresek a szhépet a mi itthun nincsen . . .
(Ne érts ide az én Rükhe feleségem!)

Látuk amutt thávil, libamezüségben,
Sárgo phoriphájom hodj legeli széphen,
Mell gyakran heveri, mintha vulna báró,
Urszág dulgaival nem gunduló, bánó.

Jubbuldali békhát hallok a mint mongya:
„Vart, vart!“ a khurmángynak nincs még tenni módgya.

Büdüs babotkhát is hallok hodj szöl: „jutut“,
Hazaárolóknak szhép penzion jututt.

Khüdmenes varjut is szemlélhetem éphen,
Mi edj ruhadt khuncut tráncsérulja széphen,
Ujan mohon eszik. . azunságus khép thesz,
Mintho vulna Modas részérül edj khurtes.

Rukát is pislanthum utt az erdü szélben,
A mint lompos farkhát huz ju reméngységben,
Lapul, thitkuludzik, mint a phap, ki éjjel
Honcuroz Khalucsán a kunya személlel.

Must phedig, khérem thégedet Motyilében! elégegyed meg enji rigmussal; de hodj thuvább is molathass thülem mogodat, hát ulvasd itthen az én leveléből ojdonsági thodosításukat.

1. A jubbuldali bicskhei biru, meglátutt a jerekheket, hodj azuk az occán khüetválasztásot játcutták, odjan ezért elfugatutt, és edj egész éjjelre cshokatutt el azukbul minden baluldalistáktot, kikhet másnop khét pálcóüthéssel bucsátutta szabadun.

Ogyan mongy meg nekhem Motyilében! hodj ennek a biru uraságnok, a mi illen marhaságot véghez cselekedthe, az esze kicsiny-e vadj phedig a füle nagy? . .

En egy hiszek, hodj erre a khérdésre legjabban megthodná felelni a „Mátyás deák“ a mi ü khegyel-mével edj akulban theleli és nyorolja.

2. Schvarz Gyola oraságot Fehérvárun a khüvetség-bül ki akarnak fehériteni, s e végbül Szeghedén már minden szoppanukat üsse szettek. Ogyan ennek okáérü irum én ü rulla ujan khét sur verseket:

Haszthalan szaphulnak
Hasztalan meszelnek . . .
Svarcz vulthál, Svarc maradsz —
Hive a nevednek.

3. Miotánd Phestmedjében a kotholikhos papság semminemü reméngységet sem táplálja a felül, hodj a beteg deákphárt fülgugyulva, csak edjetlen edj khüvetet is khüldhetne a jüvü urszágus djölésre, hát elhotáru-zutt, hodj a betegért dupla misét khiszolgáltattya, s a szulgalatban — thisztelet-példány-khépen — khálomistha phapuk is részt fugják venni, Munur és Alsu-Némedi khüzségekbül.

En e semmiso . . . vadj a tarak mundani szent mise olkolmáro már meg is irtham khüiteményg zsolozsmákat, mik hangozzák egy:

Üt esztendü uta fogvást
Gyütri engem nehéz khurság.
S hodj mengyit szenvedék eddig —
Errül thanum az ég s urszág.

Füispháni khura porok,
Mit Liptais Zichi atták,
Mind hiába! . . . érzem, mennyben
Fülvettek rulam az aktát.

Halduklum . . . haj! mellem hürüg,
És eláll üterem vére, —
Zengjétek hát: „requiescát!“
A deákpárt Pestmedjébe.

Must phedig bezáruk az én levelét és mogomat ajánluk, a

Hasli Muzes m. k.
mindenféle thodomángyos, phulithikális
khültüi levelek iroja, és madjar izroelitó
natorál poét.

Számtani kérdések.

Ha a „Hunyady Mátyás“ minden héten 1000 darab Mátyás-deáktot nyomat: mennyi jut abból a szent háromság körül áruló sajtos és kvárglis kofáknak?

Ha a Mátyás deák-ból 20 krért ad egy példányt a zsidó gyerek: mennyit visz eladatlanul vissza?

PÜNKÖSTI K

(Ajánlva a kalocsai káptalannak.)

Megtelének pedig a jobboldal apostolai a káptalannak az első szentségben részesült borával jobban, mint a szent lélekkel, és áztaták vala a földet, melyen hentergének, az ő szájukból kiömlő ugynevezett róka-lávával, a midőn kezdének szólani idegen nyelveken; — Kelemen főkortes pedig ilyenképpen :

**„Ne csókolózz Csernyus !
Éljen Nagy Ignác“ .!!**

ORTESKÉPEK.

(Ajánlva a pécsi jobboldalnak.)

Streliczki Tóni jelszava:
 „Bor kell a választó“-nak,
 De Irányi nem veszteget
 Nem etet és nem itat; —
 Nem is kell neki Irányi!
 Mert cseppet sem ad bibálni.
 Pap és zsidó mind egy Csacsi —
 Novits mellett szamaragol,
 Valamennyi jobboldali
 Ezeket követi vakon;
 Rajta hát mameluk csapat
 Taraira add szavadat.

Azt kiáltja a „hurkások“ *)
 Korteszvezére Petrovits!
 Hogy az ő képviselőjük
 Szolgabíró Csacsinovits.

Nosza rajta „Görgei“-ek **)
 Kik megették a hurkát,
 Éltessétek Csacsinovits ***)
 Az az, hogy hát Tarai Pált.

*) Pécselt a jobboldalistákat hurkával traktálták meg.
 **) Az ellenzék „Görgei“ mellék névvel tisztelt meg minden jobboldalit.
 ***) Csacsinovits ur eredeti nevét a jobbhazgású „Tarai“-ra változtatta.
 M a t y i.

Arany trombita.

— Székesfehérvárról —

Ad nótám: „Fölfelé megy borban a gyöngy . . .“

Nincs szebb ország e világon
Mint hazánk!

Pedig de sok nyügöt tolnak
Mi reánk.

De tovább már így élni nem
Akarunk,

Azért tehát a balpártra
Szavazunk.

Hadd ébredjen újra ismét
A magyar!

Mert e nemzet szabad lehet
Ha akar;

Tudja, lássa a világ, hogy
Él e nép,

Hogy nem törte a zsarnok kény
Össze még.

Egész világ ismerje meg
A magyart,

Legyen, dicső, legyen híres
És szabad!

Szabaddá mi de csak akkor
Lehetünk:

Hogy ha derék balpárti lesz
Követünk!

Nem kell nekünk sem Schwarcz Gyula
Sem pártja,

Bolond párt ez, azt mindenki
Belátja.

Mi követrek csak balpártit
Akarunk,

Azért tehát Vukovicsra
Szavazunk!

Zámolyból

— Csákvári kerületből. —

Kégli Gyuri nagy hazafi!
Szeret igen nyulászgatni . .

Ő a nyulak despotája . .

Kétszáz forint egy nyul ára.

Azt mondja Kégli.

A zámolyi szép határban
Agarász Kégli javában,
Nagy hűhóval nagy „hajrá“-val
Kehes lován két agárral

Hajtja a nyulat.

De kutyái be nem érik
Próger Józsefnek földéig . .

Próger fogta el a nyulat . .

Ez boszantá Kégli urat,

Hogy riaszta ette meg.

Drága lett a nyulpecsenye . .

Feladta a törvényszékre . .

Kétszáz forintot kért érte,

Igy van Kéglinek sok pénze . .

Korteszédésre.

Kégli árendás azt hiszi,

Isten dolgát nagyra viszi;

Hogy Madarászt majd meggyőzi:

Ha a nyul árát elkölti

A szavazókra.

Elek József kortesvezér,

Bort, pálinkát és hust ígér . .

Szivart is ad, de még pénzt is

Nyul árából kerül az is

Azt mondja Kégli.

A Jézus számara.

A kalocsai jezsuita-szerzet egyik infallibilis tagja séta közben találkozik egy morózus magyar emberrel, ki anélkül ment el a sötét reverenda mellett, hogy egy „dicsértessék“-et mondott vagy kezét csókolt avagy kalapját megemelintette volna. Ezen roppant dühbe jött a jezsuita, és a tovahaladót e szavakkal állítá meg:

„Hát te ostoba! nem tudsz köszönni, nem tudod, hogy én Jézus családjának tagja vagyok.“

— Instálom átossággal a főtisztelendő urat, tán csak nem az ur Kerisztus? kérdé a megállított.

„A nem vagyok“ felelé a jezsuita.

— Hát talán maga szent József?

„Az sem vagyok.“

— No ha egyik se, akkor bizonyosan az ur csak a Jézus számara!

Sziporka.

Pesti vendége volt a vidéki birtokosnak s ez nagy tivornyát csapott tiszteletére.

Másnap reggel mosakodni kezd a vendég, hanem elébb jót huz a vizes kancsóból.

„Ej de roszt ez a víz“, mondja a vendég.

— Csodálkozom rajta, jegyzé meg a gazda — pedig a lovaimegen szeretik.

A raport.

Maródi lett a szakaszvezető, s ideiglenesen fiatal tizedesre bízott a szakasz feletti vezénylet.

De szegény fiut már uralkodása első éjszakáján malőr érte, mert a pajkos lóstrázsák két csökönys lovat megfojtottak, azután pedig félvén a következményektől, azonnal megis ugrottak.

Megy reggel korán a káplár főhadnagyához, jelenteni ez eseményt, de a jámbor nagy félelmében alig tudta kihebegni:

„Jelentem alásson vitéz főhadnagy uram, nincs semmi ujság, csak két ló megdöglött, három ember pedig elszökött.“

Az örvendetes hir.

Öt éve már elmúlt, hogy a legényt mondurba rázták szép kis felesége mellől. A fiu, már azt várta, hogy nemsokára haza eresztik, midőn feleségétől levelet kap, melyben ez tudatja az örvendetes eseményt irván:

„Mire haza jössz édes férjem, akkora a kis fiacskád már fütyöl is, most mult a lelkemadta fél esztendő, olyan szép fekete haja van, épen mint neked.“

Keservesen tekint fel a baka a levélből, s hirtelen csak enyit tudott mondani: „hogy ütött volna az istennyila a fiam apjába.“

A kifordított bíró.

A bogdásai volt bíró
Véresszáju demokrata . .
— Majd megette a jobboldalt —
Olyan tigris volt valaha.
Jegyző uram azt ígerte:
Hogy újra megválasztatja . . .
Ha felesap mameluknak, és
A baloldalt cserbe hagyja.
Áll az alku, — mond a bíró —
Bíró leszek hát jövőre?
Meg is itták az áldomást
Előre a medvebőrre.
Hanem ekkor meg a népe
Hagyta őt el szép csendesen,
S nem lett a volt bíró urból
Még csak bizottmányi tag sem.
Felültetve és felsülve
Most a nótáriust szidja,
A ki őt, saját szavaként
„Égészen kifordította.“

Trompf „Mátyás-deák“-nak.

(azon hirre, hogy Lonkay Antal ujnemi epigrammáiban engem is megbőgött).

I.

Hát bujonc vagyok én? Péterfillér-féle papzsák!
Már szimatolsz rám is szomorú paripája az urnak?
S büneimért szennyes „Naplód“-nál várna bocsánat?

II.

Érti az én szavamat, vagyis érté Tolna is, ámbár
Ugy látszik, nem akar szavaimra fülelni ma senki!
Csak te fülelsz egyedül, kit Bálám nyargala hajdan.

III.

Bujonc vagy te magad, tudod azt jól, láttalak én is
Hogy te magad bujkálsz reverenda takarta lukakba.
Ám csak i-ázz, s orrod tágítsd a szeleknek elébe.

IV.

Kár a bolonc nevedet rám kenni, te pápa nyuzonca!
Mert malter helyt mást kenek én rád a vakolonccal,
Mit letörülni, míg élsz nem tud bármennyi paponcod.

Bartal György.

Az „Ellenőr“ apróságai közt arra figyelmezteti a „Magyar Ujság“-ot, miszerint a vaáli kerületben Salamon Lajos — a patrioticus tisztaság ezen egyik veteránja — ellen is fellép valaki a szélsőbaloldaltól, s megjegyzi: „szégyen rá, ha teszi.“

Fordítsa csak szemeit az „Ellenőr“ a berettyó-ujfalusi kerületre, melyben minden balközépire esik tiz 48-as választó, és látni fogja: hogy mit mivelnek saját pártvezérei Tisza, Móricz és Miskolczy urak, Csanády Sándor — a patrioticus tisztaság ezen egyik veteránja — ellen.

„Szégyen rájuk, hogy ezt teszik.“

Mivel traktálják a jobboldaliak választóikat?

Pécsett, véres hurkával.
Szakolcán: Brinza turóval.
Kompoltón: Spárgával (borjufark)
Mohácson: Paprikás hallal.
Pakson: Bivalyhussal.
Dabason: Bürgepörkölttel.
Nyitrán: Szuszogóval (puliszka).
Kecskeméten: juh-husos tarhonyával.
Kalocsán: Barátfüllel.
Ó-Budán: Maceszszel.
Nádudvaron: Fordított kásával.
Órdason: Csuszával (villa és kanál nélkül).

Discurszus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Tyüh de rég nem láttam szomszéd! hol járt mikor az ég zengett?

Icig: Hul jár tham khérdi khend, hát a hul a principálisunk a Matyilében. Boronyában khurteskhedtem thogya khend a bolpártmellet, gundulok nem volt itthon azuta semmi baj, hisz firkáltá én helyettem a Hasli Muzes az én jó khültü borátom!

Mihály: No csak-hogyitthon van már

szomszéd! hol fog szavazni, melyik városrészben?

Icig: Gott über die Welt! hu szovoznál másott, hát a Terezienstadtban.

Mihály: Hát aztán ki az éljen? Radocza vagy Jókai?

Icig: Hát én mingyárt mundum Mihály gozdanak mi thürténte velem thegnap estve, abbul megtogyja khend melyik párthuz tartuzum. Bementhem tegnap estve a király otczábo a Laodon kávéházbo a khurtesek küzzé s elkhiálhattam mogomat: éljen Mókai Jóritz, éljen a baloldal! hát thogya khend Mihály gazdha! a herr Spü-

rer, a ki konstábleros a rendőrségnél, ugy oldalba lükte a jobbfelemet, hogy két állu hétig a soját balfelemrűi is megfelelkezthem. De azért én musthan is aztat khiálthum: éljen a Mókai Jóritz!

Zsiga pósta.

Amicusnak: Hát téged boszant „Borsszem Jankó“-nak közlebbi szerkesztői postája? melyben ezeket izeni Kalocsára: „Hogy az a „Ludas Matyi“ szabólegényből vedlett íróvá? Valóban nem tudtuk, hogy valamikor tisztességes me-e-esterséget is folytatott“.

Lásd barátom! engem legkevésbé sem boszant, sőt megmosolygom az ily Ágaiféle szemtelenséget. — Volt tanulótársaim közül még számosan élnek, kik a debreceni főiskolából ismernek, s kikkel együtt hallgattam jogot és theológiát; van

köztük egy hét személynök, királyi táblai bíró, váltófeltörvényszéki jegyző, több derék ügyvéd, jeles református lelkészek, országgyűlési képviselők sat. Nincs tehát szükségem arra, hogy Borsszem Jankónak a Vanderbuchomat felmutassam. Hanem azért, habár szabólegény nem volt is Ludas Matyi, de el tudja ám Borsszem Jankót a drágo lni.

A nagy verseny,

melyet a tömérdek, ujonnan alakult bank és magán váltó-üzlet a sorsjegyrészlet-üzlet terén kifejt, felkelté bennem a vágyat egy oly módozat feltalálására, mely által a t. közönség azon osztálya, mely a sorsjegyeket részletfizetés útján szerzi be, semmi esetre se veszítsen, de sőt a befizetett pénz után a törvényes kamatot huzza, és eredeti sorsjegyek beszerzése által szerencsésjét, még külön is megkísérhelhesse.

Epen nem volt könnyű feladat ezen módozat feltalálása, miután tudvalevőleg a kis lutriban való játék — melyben pedig a nyereménychancek sokkal csekélyebbek mint a nagy sorsjegy-lotteriában — bármily jó és óvatos módszer mellett is mindig pénzáldozattal jár.

De nekem hosszas és beható tanulmányozás után sikerült a t. közönséget, két a legjobbak közé tartozó sorsjegynek ügyes összeállításával s az ezekre nézve elvállalt jótállás által nemcsak minden veszélytől megóvni, hanem befizetett pénzét kétszeresen kamatoztatni és annak még évenként 8 legnagyobb huzásbani részvételt kieszközölni.

Kapható ugyanis nálam 30 havi 10 frtos részletben egy **5% 100 forintos 1860-iki államsorsjegy**, évenként két huzással (február 1-én és augusztus 1-én) **300,000, 60,000 frt stb.** főnyereménnyel és egy **3% 400 frankos állambiztosítékkal ellátott török vasuti sorsjegy**, évenként 6 huzással (június, augusztus, október, december, február és április hónap); főnyeremény **600,000, 300,000 frank** aranyban.

Már most a vevő e két sorsjegyre 300 frtot fizet le. Részemről azonban kötelezem magamat azon esetre, ha az 1860-ki sorsjegy a befizetés tartama alatt, sorozathuzáson kihuzatnék, a részletével tulajdonosának, ha ez az illető részletlevelet egy hónappal a sorozathuzás után nekem visszaadja, egy 100 frtos 1860-ki sorsjegyet és egy török sorsjegyet ingyen kézbesíteni, s neki még külön a befizetett összeget 6%-os kamatjával együtt visszatéríteni; sőt még ennél is tovább menve, kötelezem magamat azon esetre, ha az 1860-ki sorsjegy a befizetés tartama alatt sem huzatnék ki, azt 10 év leforgása alatt 300 frttal visszavásárolni, feltéve, hogy ez idő alatt sorozata kihuzatott s az nekem két hónappal az illető számhuzás előtt kézbesítettett.

A befizetett részleteket pedig az első részleten kezdve 6%-al kamatoztatom, s ezen kamatot az eredeti sorsjegyek kiadásakor készpénzben kifizetem. Azonkívül az 1860-ki sorsjegy 5%-ot bankjegyekben, a török sorsjegy pedig 12 francot aranyban kamatoz, a mi már magában több mint 10%-os jövedelem.

A kamatszelvevények, valamint a jótállási jegy a részletlevélre vannak erősítve.

Megkötött üzletek semmi esetben sem bonthatók fel.

Huzási sorozatok ingyen küldetnek meg.

Utánvételi megrendeléseknél kötjegyenkint legkevesebb 5 frt o. ért. előre beküldendő.

FISCHER M. L.

váltóháza a „Fortunához“ Pesten, hatvani-utca 16. sz.